

Arrest

nr. 284 290 van 3 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 oktober 2018 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.3. Op 31 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 228 958 van 19 november 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 8 juli 2022 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 26 juli 2022 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.7. Op 17 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.07.2022 bij onze diensten werd ingediend door :
(...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 30.07.2018 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 08.07.2022 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 26.07.2022 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019).

Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

1.8. Op 17 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De mevrouw,
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007).

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“(…) DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 8 juli 2022, onontvankelijk is om reden dat de arts-adviseur in het advies dd. 26 juli 2022 heeft gesteld dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd zou zijn t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 30 juli 2018.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 8 juli 2022 diverse medische verslagen had voorgelegd (m.n. dd. 20 april 2022 van dokter B.D.M. (...); dd. 22 juni 2022 van dokter J.W. (...)) alsook een schrijven dd. 3 juni 2022 van het Armeens Ministerie van Volksgezondheid), waaruit niet alleen bleek dat haar medische toestand wel degelijk gewijzigd was sinds haar laatste 9ter aanvraag dd. 30 juli 2018 maar bovendien ook afdoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat verzoekster niet in staat is om te reizen en een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en waarop noch de arts-attaché in zijn advies dd. 26 juli 2022, noch verweerder in de bestreden beslissing dd. 17 augustus 2022 hebben geantwoord ;

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat volgens een -niet correct-gemotiveerd- advies van de arts-attaché dd. 26 juli 2022, de voorgelegde medische verslagen niet zouden toelaten te concluderen dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van art. 9ter Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 8 juli 2022, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste heeft de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies dd. 26 juli 2022 . waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 17 augustus 2022 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk beperkt tot het geven van een loutere verwijzing naar de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een uiterst korte synthese weer te geven.

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 26 juli 2022 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van de door verzoekster voorgelegde medische verslagen.

De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk ruimschoots voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster (eindstadium nierfalen waarvoor hemodialyse) ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

De voorgelegde gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

De uiterst summiere motivering die de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dd. 26 juli 2022 heeft gegeven, staat in schril contrast met de inhoud van medische verslagen die verzoekster aan haar dossier heeft toegevoegd.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een ontvankelijk (en gegrond) verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede heeft de arts-attaché een foute analyse gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie.

De arts-attaché heeft de voorhanden zijn medische verslagen foutief geïnterpreteerd en heeft er de verkeerde conclusies uit getrokken.

Uit de medische verslagen die door verzoekster bij het administratief dossier waren toegevoegd, was overduidelijk gebleken dat de medische toestand van verzoekster -die lijdt aan een ernstige nieraandoening- van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is.

De inhoud van de vele medische verslagen van de behandelende artsen van verzoekster spreekt voor zich.

Ondanks de duidelijke inhoud van de medische verslagen, die alle wezen op de ernst van de medische toestand waarin verzoekster zich bevindt en waaruit kon worden afgeleid dat een terugkeer naar het herkomstland om medische redenen tegenaangewezen is. is het onbegrijpelijk om vast te stellen dat de arts-attaché een negatief medisch advies geeft ; en dit terwijl uit de medische gegevens van de behandelende artsen ontegensprekelijk was gebleken dat de medische toestand van verzoekster van die aard is, dat zij nood heeft aan een verdere strikte medische opvolging in België.

Voor verzoekster bestaat er geen enkele twijfel dat verweerder haar huidige medische toestand verkeerd heeft beoordeeld.

De door verzoekster voorgelegde medische verslagen bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

De voorgelegde medische gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

(Zie Standaard Medisch Getuigschrift - SMG- dd. 20/04/2022 dokter D.M. (...) -Stuk 2 van de 9ter aanvraag dd. 08/07/2022 : "(...)"

In zijn begeleidend schrijven bij het SMG dd. 20/04/2022 gaf de behandelde specialist dokter D.M. (...) de volgende toelichting : “(…)”

Aan de hand van de voorgelegde medische stukken in de 9ter aanvraag dd. 8 juli 2022 bleek overduidelijk dat de behandelende arts zich grote zorgen maakt om verzoekster.

Verzoekster verblijft in België sinds 2010 tot heden, zonder onderbreking.

Haar volledige nefrologische dialysebehandeling gebeurde in België.

Met een nefroloog in Armenië heeft verzoekster geen een arts/patiënt relatie gehad.

Na een dialyse behandeling van meerdere jaren, zou volgens de behandelend arts een patiënt die verzoeksters leeftijd zou hebben, inmiddels getransplanteerd zijn.

De dialyse behandeling die verzoekster ondergaat, vervangt de nierfunctie slechts partieel.

Precies omdat verzoekster gedurende zo lange tijd een dialyse behandeling volgt, geeft deze behandeling helaas aanleiding tot een versnelde veroudering van hart- en bloedvaten ; zo stelt de behandelde arts.

Precies omdat verzoekster een dergelijk lange dialysecarrière aan het doorlopen is. brengt dit allerlei medische nevencomplicaties met zich mee.

O.a. is er hierdoor een noodzaak tot inschakelen van duurdere botconserverende middelen.

Dialyse is op zich al duurder dan de routine opvolging na niertransplantatie.

Daar waar de behandelende arts expliciet waarschuwt dat de tijd thans echt dringt voor verzoekster ; geeft de arts-adviseur een heel ander toonaard weer in zijn medisch advies dd. 26 juli 2022.

(“We besluiten dus dat betrokkene stabiel is en relatief gunstig evolueert onder niervervangende therapie.”)

Deze conclusie van de arts-attaché is inhoudelijk volstrekt ongefundeerd en flagrant tegenstrijdig met de voorgelegde medische verslagen in de 9ter aanvraag dd. 8 juli 2022.

De behandelende arts heeft het medisch advies dd. 26 juli 2022 van de arts-adviseur gelezen en heeft op 29 september 2022 het volgend kritisch medisch verslag opgesteld : (Stuk 4) “(…)”

De inhoud van dit (kritisch) verslag spreekt voor zich.

A.d.h.v. dit recent medisch verslag blijkt niet alleen de ernst van de medische aandoening van verzoekster, maar is het tevens overduidelijk dat het negatief advies dd. 26 juli 2022 van de ambtenaar-geneesheer foutief is en flagrant indruist tegen de door verzoekster bij gebrachte medische verslagen.

Tenslotte bevestigde de behandelende arts in het SMG dd. 20 april 2022 formeel dat verzoekster arbeidsongeschikt is en medisch niet in staat is om te reizen - een gegeven waarmee de arts-attaché totaal geen rekening heeft gehouden in zijn medisch advies dd. 26 juli 2022.

Uit de medische verslagen die waren toegevoegd bij het administratief dossier was overduidelijk komen vast te staan dat verzoeksters medische toestand van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling tegenaangewezen is.

Minstens is het advies dd. 26 juli 2022 voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld.

Ten derde blijkt NERGENS uit de lezing van de bestreden beslissing dat hetzij de arts-attaché hetzij verweerder zelf, rekening hebben gehouden met alle bijkomende verslagen die door verzoeksters advocaat bij het administratief dossier waren voorgelegd.

Uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat deze laatste geen rekening heeft gehouden met de STUK 9 bij de Aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 8 juli 2022 : zijnde: Schrijven dd. 03/06/2022 Ministerie van Volksgezondheid van de Republiek Armenië.

Op deze door verzoekster voorgelegde bijkomende medische informatie aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling in het herkomstland, heeft noch verweerder in de bestreden beslissing, noch de arts-attaché geantwoord in zijn medisch advies. Dit houdt een schending in van de motiveringsplicht.

In haar 9ter aanvraag dd. 8 juli 2022 liet verzoekster weten dat zij getroffen wordt door een familiale nierziekte, waardoor zij geen aanspraak kan maken op een levende donor.

Verzoeksters echtgenoot kan niet als donor gevraagd worden ; niet alleen omdat hun onderlinge bloedgroepen niet overeenkomen (zie Stukken 5-6 van de 9ter aanvraag dd. 08/07/2022), maar daarenboven zou dit een onmogelijk dilemma veroorzaken ; aangezien ook verzoeksters zoon, net zoals verzoekster, aan een nieraandoening lijdt en ook hij wachtende is op een donor.

Bijkomend probleem hierbij is dat er in Armenië geen systeem bestaat hetgeen toelaat dat er transplantaties kunnen gebeuren met overleden donoren.

In het schrijven dd. 03/06/2022 liet H.V. (...) verantwoordelijk voor het Ministerie van Volksgezondheid van de Republiek Armenië het volgende weten : (Stuk 9 van de 9ter aanvraag dd. 08/07/2022) "(...)"

Dit heeft tot gevolg dat verzoekster -in geval van een gedwongen terugkeer naar haar herkomstland- geen mogelijkheid zal hebben tot een levensverlengende en levenskwaliteit verbeterende niertransplantatie.

Het is onbegrijpelijk waarom de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met deze bijkomende medische gegevens afkomstig van officiële Armeense Instanties.

Het medisch advies van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De motivering in de bestreden beslissing druist in tegen de inhoud van de door verzoekster voorgelegde medische gegevens

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer. dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 8 juli 2022 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 08/07/2022 :

"De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende artsen van verzoekster hetzij met verzoekster zelf

De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokters D.M. (...) en J.W. (...)...

Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken..")

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de verschillende medische verslagen van verzoeksters artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. onontvankelijk te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op verzoeksters voorstel (geformuleerd in haar aanvraag dd. 8 juli 2022) tot medisch onderzoek helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Armenië ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende artsen had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet. TVVR 1993.67 ev.)."

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het

begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat zij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die de verzoekende partij aanvoerde ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De verwerende partij heeft nader uiteengezet dat op 30 juli 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter werd ingediend, dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform artikel 9ter van 8 juli 2022 en in de bijgevoegde medische attesten eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij er wordt verwezen naar de bevestiging van de ambtenaar-geneesheer van 26 juli 2022 die werd bijgevoegd in gesloten omslag, dat indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in het Rijk, de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet en dat aangezien de verzoekende partij geen enkel nieuw element aanbrengt, de aanvraag bijgevolg onontvankelijk is.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, werd – in gesloten omslag – samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Het maakt dan ook integraal deel uit van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De motivering in het advies moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht die op de bestuurshandelingen rust.

Het advies luidt als volgt:

*"(...) U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 30-07*2018 en 08-07-2022 te vergelijken.*

Aangeleverde stukken:

- SMG d.d. 20-04-2022 van Dr. D.M. (...), nefroloog
 - o Diagnose van familiale nierziekte in 2011 met start van peritoneale dialyse in 2014 en overschakelen naar hemodialyse in 2017
 - o Actueel eindstadium nierfalen onder dialyse
 - o Medicatie cardiaal, antidepressiva en pijnstillers
- SMG d.d. 22-06-2022 van Dr. W. (...), huisarts
 - o Nierfalen onder dialyse
- Aanvullende nota 03-05-2022: pleidooi voor niertransplantatie
- Bloedgroepkaart B+
- Medicatieschema 02-03-2022: Pantomed, Laxoberon, Laxido, Alpha-1 leo, Asaflow, natriumbicarbonaat, Bisoprolol, Simvastatine, Zovirax tot 10-03-2022, Gabapentine, Lyrica, Citalopram, Loratadine, Kayexalate, Calcium, Renvela, Renepho, Zaldiar, Rivotril

Bespreking:

Het betreft hier een dame van actueel 52 jaar afkomstig uit Armenië.

Zij ondergaat sinds 2017 hemodialyse wegens een terminaal nierfalen wegens een familiale nieraandoening.

Sinds de vorige aanvraag (30-07-2018, advies 26-10-2018) is er niets veranderd. Betrokkene ondergaat nog steeds dialyse, neemt nog steeds analoge medicatie en acute incidenten die een interventie noodzaakten worden niet gerapporteerd. We besluiten dus dat betrokkene stabiel is en relatief gunstig evolueert onder niervervangende therapie.

De optie voor een transplantatie is speculatief. Dit hangt af van de ontvanger (betrokkene heeft een vrij zeldzame bloedgroep namelijk B wat de donorkeuze beperkt) en het aanbod van donoren dat ook in België beperkt en onvoldoende is. Het is niet zeker dat betrokkene prioritar op de wachtlijst zou komen en een transplantatie zou ondergaan.

Bijkomend dient in kader van aanvraag 9ter geoordeeld te worden over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België.

Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk en beschikbaar is voor de aanvrager.

Besluit:

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 08-07-2022 een SMG voor (met 4 bijlagen/aanvullingen), opgesteld door Dr. D.M. (...) op 20-04-2022. Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 30-07-2018. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

Bij lezing van de eerste bestreden beslissing en het medisch advies blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Waar de verzoekende partij stelt dat zij bij aanvraag diverse medische verslagen had voorgelegd waaruit niet alleen bleek dat haar medische toestand wel degelijk is gewijzigd sinds haar laatste 9ter-aanvraag van 30 juli 2018 maar bovendien ook afdoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat zij niet in staat is om te reizen en een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, dat noch de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 26 juli 2022, noch de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing hierop heeft geantwoord, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent uiteengezet wordt in punt 3.1.8.

Nu de ambtenaar-geneesheer niet gehouden was om een eigen medisch onderzoek uit te voeren of bij de verzoekende partij of haar artsen specifieke informatie op te vragen of een deskundige te raadplegen, zoals blijkt uit punt 3.1.16., toont de verzoekende partij niet aan op grond waarvan de verwerende partij of de ambtenaar-geneesheer gehouden was te antwoorden op of te motiveren over haar voorstel tot medisch onderzoek.

In zoverre de verzoekende partij meent dat nergens uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer of de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle bijkomende verslagen die door haar advocaat bij het administratief dossier waren voorgelegd, en hierbij verduidelijkt dat uit de lezing van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze laatste geen rekening heeft gehouden met stuk 9 bij haar aanvraag, met name het schrijven van het Ministerie van Volksgezondheid van de Republiek Armenië, kan zij niet worden gevolgd. Uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.1.15. zal blijken dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd over voornoemd stuk 9 en dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat over enig ander bijkomend verslag ten onrechte niet werd gemotiveerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.1.5. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

§ 8 (...)."

3.1.6. Uit artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De bewoordingen van voormeld artikel zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen eerder genomen beslissingen.

3.1.7. *In casu* werd de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 8 juli 2022 met de eerste bestreden beslissing onontvankelijk verklaard omwille van het feit dat deze elementen reeds werden ingeroepen in de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 juli 2018.

3.1.8. De verzoekende partij stelt vooreerst dat zij bij haar aanvraag van 8 juli 2022 diverse medische verslagen heeft voorgelegd waaruit bleek dat haar medische toestand wel degelijk gewijzigd was sinds haar laatste 9ter-aanvraag van 30 juli 2018, maar maakt dit ter gelegenheid van haar verzoekschrift, zoals tevens zal blijken uit wat volgt, geenszins concreet aannemelijk.

Zij meent ook dat uit de diverse medische verslagen die zij bij haar aanvraag heeft voorgelegd afdoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat zij niet in staat is om te reizen en een terugkeer naar haar land van herkomst wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, en waarop noch de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies noch de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, heeft geantwoord. De Raad merkt vooreerst op dat uit de voorgelegde medische verslagen, die zich tevens in het administratief dossier bevinden, geenszins blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar medische aandoening niet in staat is om te reizen. Immers wordt in het standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van dokter D.M. van 20 april 2022 gesteld dat de verzoekende partij kan reizen indien in het land van bestemming dialyse aangeboden kan worden binnen de achtenveertig tot tweeënzeventig uur. Uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde medische attesten en andere informatie blijkt voorts niet dat dit niet mogelijk zou zijn. De verzoekende partij toont overigens ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat dit niet mogelijk is. De verzoekende partij maakte en maakt dan ook niet aannemelijk dat zij niet in staat is om te reizen en toont dan ook niet aan dat de verwerende partij of de ambtenaar-geneesheer gehouden was hieromtrent te motiveren. Bovendien toont zij geenszins aan dat er bij haar huidige aanvraag nieuwe elementen voorlagen omtrent de mogelijkheid tot reizen in vergelijking met de elementen die voorlagen bij de vorige aanvraag en waar de verwerende partij of de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden. Waar de verzoekende partij meent dat uit de diverse medische verslagen die zij bij haar aanvraag heeft voorgelegd afdoende bleek dat een terugkeer naar haar land van herkomst wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, gaat zij eraan voorbij dat gelet op de toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij noch de ambtenaar-geneesheer diende te motiveren over het al dan niet bestaan van een reëel risico voor het leven van de verzoekende partij of haar fysieke integriteit. Immers, nu de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk verklaart omdat de ingeroepen elementen betreffende de medische aandoening van de

verzoekende partij en de hiervoor benodigde zorgen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen steun vindt in het administratief dossier en door de verzoekende partij - zoals zal blijken uit wat volgt - niet wordt weerlegd en nu de vorige aanvraag geleid heeft tot een onderzoek naar de gegrondheid van die aanvraag, dringt een onderzoek naar de gegrondheid zich niet meer op. De verwerende partij diende dan ook niet opnieuw te onderzoeken en te motiveren of deze aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, daar dit onderzoek al werd uitgevoerd op 26 oktober 2018 door de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de verwerende partij op 31 oktober 2018.

Waar de verzoekende partij betoogt dat door de aanvraag om verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat volgens een niet correct gemotiveerd advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 juli 2022, de voorgelegde medische verslagen zouden toelaten te concluderen dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift (lees: aanvraag) tot verblijfsmachtiging van 8 juli 2022, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen, merkt de Raad vooreerst op dat uit wat volgt zal blijken dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 juli 2022 niet correct gemotiveerd is. De verzoekende partij gaat er met haar betoog ook aan voorbij dat in het medisch advies van 26 juli 2022 geenszins wordt gesteld dat de voorgelegde medische verslagen zouden toelaten te concluderen dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doch wel dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de aanvraag, doordat geen nieuw element werd aangebracht, bijgevolg onontvankelijk is. De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat door de aanvraag af te wijzen op grond van het medisch advies van 26 juli 2022, de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in haar aanvraag, zowel afzonderlijk, alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

3.1.9. De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd waar zij betoogt de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies van 26 juli 2022 hoofdzakelijk beperkt tot het geven van een loutere verwijzing naar de door haar voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een uiterst korte synthese weer te geven. De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies van 26 juli 2022 tevens weerslag geeft van de vergelijking van de medische documenten die voorlagen bij de aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 juli 2018 en van 8 juli 2022, waarbij hij toelicht dat het hier een dame van actueel 52 jaar betreft, afkomstig uit Armenië, dat zij sinds 2017 hemodialyse ondergaat wegens een terminaal nierfalen wegens een familiale nieraandoening, dat er sinds de vorige aanvraag van 30 juli 2018, met advies van 26 oktober 2018, niets veranderd is, dat de verzoekende partij nog steeds dialyse ondergaat, nog steeds analoge medicatie neemt en acute incidenten die een interventie noodzaakten niet worden gerapporteerd, dat hij besluit dat de verzoekende partij stabiel is en relatief gunstig evolueert onder niervervangende therapie, dat de optie van een transplantatie speculatief is, dat dit afhangt van de ontvanger, waarbij hij toelicht dat de verzoekende partij een vrij zeldzame bloedgroep, namelijk B, heeft, wat de donorkeuze beperkt, en het aanbod van donoren dat ook in België beperkt en onvoldoende is, dat het niet zeker is dat de verzoekende partij prioritair op de wachtlijst zou komen en een transplantatie zou ondergaan, dat bijkomend in het kader van een 9ter-aanvraag dient geoordeeld te worden over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen, dat het er niet om gaat om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat, dat deze vergelijking tot gevolg zou hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België, dat dit niet in overeenstemming zou zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk en beschikbaar is voor de aanvrager, en concludeert dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 8 juli 2022 een SMG voorlegt met vier bijlagen, opgesteld door dokter D.M. op 20 april 2022, dat uit deze medische getuigschriften blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de 9ter-aanvraag van 30 juli 2018 en dat het voorgelegde SMG dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoekende partij bevestigt.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de door haar voorgelegde medische getuigschriften wel degelijk ruimschoots voldoende gegevens bevatten waaruit blijkt dat haar aandoeningen (eindstadium nierfalen waarvoor hemodialyse) ernstig zijn, dat minstens de medische aandoeningen waaraan zij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte werden geringschat, merkt de Raad op dat nergens uit het medisch advies of uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat wordt betwist dat de aandoeningen van de verzoekende partij ernstig zijn noch blijkt dat zij worden geringschat. Er wordt enkel op gewezen dat deze elementen reeds voorlagen bij een eerdere aanvraag. In zoverre de verzoekende partij meent dat de door haar voorgelegde medische getuigschriften wel degelijk ruimschoots voldoende gegevens bevatten waaruit blijkt dat een terugkeer naar het herkomstland omwille van de ernst van haar aandoeningen uitgesloten is, dat de voorgelegde gegevens redelijkerwijze zouden moeten kunnen volstaan, dat uit de voorgelegde medische verslagen bleek dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is, kan zij niet worden gevolgd. Immers wordt nergens in het SMG van dokter D.M. van 20 april 2022 of in een van de andere bij de aanvraag voorgelegde medische verslagen door een behandelend arts gesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst omwille van de ernst van haar aandoeningen uitgesloten is noch dat verdere medische opvolging in België noodzakelijk is. Door te stellen dat de uiterst summiere motivering die de ambtenaar-geneesheer in zijn advies heeft gegeven in schril contrast staat met de inhoud van medische verslagen die zij aan haar dossier heeft toegevoegd, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven van het medisch advies van 26 juli 2022 foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn. Waar zij betoogt dat uit de door haar voorgelegde medische verslagen bleek dat een ontvankelijk- en gegrondverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is, blijkt dat zij het oneens is met de motieven van het medisch advies en de eerste bestreden beslissing, doch slaagt zij er op die manier niet in om deze motieven concreet te weerleggen of te ontkrachten.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer niet blijkt dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van de door haar voorgelegde medische verslagen.

3.1.10. De verzoekende partij betoogt dat uit de medische verslagen die door haar bij het administratief dossier waren toegevoegd overduidelijk was gebleken dat haar medische toestand, met name een ernstige nieraandoening, van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is, dat de inhoud van de vele medische verslagen van haar behandelende artsen voor zich spreekt, dat ondanks de duidelijke inhoud van de medische verslagen, die alle wezen op de ernst van de medische toestand waarin zij zich bevindt en waaruit kon worden afgeleid dat een terugkeer naar het herkomstland om medische redenen tegenaangewezen is, het onbegrijpelijk is om vast te stellen dat de ambtenaar-geneesheer een negatief medisch advies geeft en dit terwijl uit de medische gegevens van de behandelende artsen ontegensprekelijk was gebleken dat haar medische toestand van die aard is dat zij nood heeft aan een verdere strikte medische opvolging in België, dat de door haar voorgelegde medische verslagen wel degelijk meer dan voldoende gegevens bevatten waaruit blijkt dat haar aandoeningen ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten, dat de voorgelegde medische gegevens redelijkerwijze zouden moeten kunnen volstaan, dat uit de medische verslagen die waren toegevoegd bij het administratief dossier overduidelijk was komen vast te staan dat haar medische toestand van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling tegenaangewezen is.

De verzoekende partij stelt niet dat er *in casu* sprake is van nieuwe elementen ten aanzien van de vorige aanvraag tot medische regularisatie, zodat zij thans de motieven van de eerste bestreden beslissing – waarin wordt gesteld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen reeds ingeroepen werden in het kader van een vorige aanvraag – of van het medisch advies van 26 juli 2022 – waarin wordt geconcludeerd dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de vorige aanvraag – geenszins weerlegt of ontkracht.

De Raad herhaalt dat nergens uit de voorgelegde medische stukken blijkt dat de verdere strikte medische opvolging om welke reden dan ook enkel in België kan verschaft worden, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat uit de medische gegevens van de behandelende artsen ontegensprekelijk was gebleken dat haar medische toestand van die aard is dat zij nood heeft aan een verdere strikte medische opvolging in België. Evenmin blijkt uit de voorgelegde medische stukken dat een terugkeer naar het herkomstland omwille van de ernst van de aandoeningen tegenaangewezen of uitgesloten is. Tevens benadrukt de Raad dat nergens in de eerste bestreden beslissing of in het medisch advies de ernst van de ziekte van de verzoekende partij wordt betwist.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat uit de medische verslagen die door haar bij het administratief dossier waren toegevoegd overduidelijk was gebleken dat haar medische toestand, met name een ernstige nieraandoening, van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is, dat uit de medische verslagen die waren toegevoegd bij het administratief dossier overduidelijk was komen vast te staan dat haar medische toestand van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling tegenaangewezen is, maar toont daarmee niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing of van het medisch advies van 26 juli 2022 foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Er wordt *in casu* vastgesteld dat de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag, met name de aanvraag van 30 juli 2018. In het SMG van 16 juli 2018 dat werd voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag van 30 juli 2018 werd immers ook reeds aangegeven dat het stopzetten van de behandeling levensbedreigend was. Zo werd door de behandelende arts genoteerd: “NB stopzetting van dialyse betekent overlijden”. In de beslissing van 31 oktober 2018, waarbij laatstgenoemde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, wordt verwezen naar het medisch advies van 26 oktober 2018 waarin wordt onderzocht of de voor de verzoekende partij noodzakelijke medische behandeling, opvolging en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Armenië, *quod in casu*, zodat niet blijkt dat er sprake is van een staken van de medische behandeling. De verzoekende partij toont door louter erop te wijzen dat uit de medische verslagen die door haar bij het administratief dossier waren toegevoegd overduidelijk was gebleken dat haar medische toestand, met name een ernstige nieraandoening, van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is, aldus niet aan dat onterecht werd geoordeeld dat er geen nieuwe elementen voorlagen.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij ook niet aantoonde dat zij deze behandeling, opvolging en medicatie niet onmiddellijk zal kunnen ontvangen bij aankomst in het land van herkomst. De Raad merkt in dit verband nog op dat het de verzoekende partij vrijstaat om aan de verwerende partij een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te vragen, zodat zij, alvorens zij vertrekt, de nodige afspraken met zorgverleners in Armenië kan vastleggen. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat zij vanuit België geen contact kan opnemen met de vereiste zorgverleners in Armenië.

Door te stellen dat ondanks de duidelijke inhoud van de medische verslagen, die alle wezen op de ernst van de medische toestand waarin zij zich bevindt en waaruit kon worden afgeleid dat een terugkeer naar het herkomstland om medische redenen tegenaangewezen is, het onbegrijpelijk is om vast te stellen dat de ambtenaar-geneesheer een negatief medisch advies geeft, dat de voorgelegde medische gegevens redelijkerwijze zouden moeten kunnen volstaan, toont de verzoekende partij aldus niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing of van het medisch advies van 26 juli 2022 foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn.

3.1.11. De verzoekende partij stelt dat aan de hand van de voorgelegde medische stukken overduidelijk bleek dat de behandelende arts zich grote zorgen om haar maakt, dat zij sinds 2010 tot heden in België verblijft zonder onderbreking, dat haar volledige nefrologische dialysebehandeling in België gebeurde, dat zij met een nefroloog in Armenië geen arts/patiëntrelatie heeft gehad, dat na een dialysebehandeling van meerdere jaren, een patiënt die haar leeftijd zou hebben inmiddels getransplanteerd zou zijn volgens de behandelende arts, dat de dialysebehandeling die zij ondergaat de nierfunctie slechts partieel vervangt, dat precies omdat zij gedurende zo een lange tijd een dialysebehandeling volgt, deze behandeling helaas aanleiding geeft tot een versnelde veroudering van hart- en bloedvaten, zo stelt de behandelde arts, dat precies omdat zij een dergelijk lange dialysecarrière aan het doorlopen is, dit allerlei medische nevencomplicaties met zich meebrengt, dat er hierdoor onder andere een noodzaak is tot inschakelen van duurder botconserverende middelen en dat dialyse op zich al duurder is dan de routineopvolging na niertransplantatie, maar toont met dit betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de ambtenaar-geneesheer om in zijn medisch advies van 26 juli 2022 te stellen dat uit de medische getuigschriften blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de 9ter-aanvraag van 30 juli 2018, of van de verwerende partij om in de eerste bestreden beslissing te stellen dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag.

De verzoekende partij betoogt dat daar waar de behandelende arts expliciet waarschuwt dat de tijd voor haar thans echt dringt, de ambtenaar-geneesheer een heel andere toonaard weergeeft in zijn medisch advies waarin hij stelt dat zij stabiel is en relatief gunstig evolueert onder niervervangende therapie, dat

deze conclusie van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk volstrekt ongefundeerd is en flagrant tegenstrijdig met de voorgelegde medische verslagen in haar aanvraag van 8 juli 2022 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat de behandelende arts het medisch advies van 26 juli 2022 van de ambtenaar-geneesheer heeft gelezen en op 29 september 2022 een kritisch medisch verslag heeft opgesteld, waarbij de verzoekende partij de nadruk legt op volgende stellingen van de behandelende arts: *“We kunnen dus zonder twijfel zeggen dat haar fysieke en psychische toestand beduidend minder goed is dan voor het starten met dialyse en dat deze toestand jaar na jaar verder en sneller deterioreert. (...) Niemand evolueert gunstig onder een dergelijk behandeling. De patiënten worden in een aanvaardbare klinische toestand gehouden tot zich een alternatief aanbiedt zoals niertransplantatie of, indien geen kandidaat voor dialyse, palliatie met overlijden.”*, dat de inhoud van dit verslag voor zich spreekt, dat aan de hand van dit recent medisch verslag niet alleen de ernst van de medische aandoening blijkt maar het tevens overduidelijk is dat het negatief advies van 26 juli 2022 van de ambtenaar-geneesheer foutief is en flagrant indruist tegen de door haar bijgebrachte medische verslagen.

De Raad herhaalt vooreerst dat de ernst van de aandoening van de verzoekende partij in de eerste bestreden beslissing en in het medisch advies van 26 juli 2022 geenszins wordt betwist, zodat het betoog van de verzoekende partij in die zin niet dienstig is.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij zou kunnen worden gevolgd waar zij stelt dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer, met name dat zij stabiel is en relatief gunstig evolueert onder niervervangende therapie, inhoudelijk volstrekt ongefundeerd is en flagrant tegenstrijdig met de voorgelegde medische verslagen in haar aanvraag van 8 juli 2022 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – waarbij overigens dient vastgesteld te worden dat de behandelende arts zelf spreekt van een ongelukkig formuleren en geenszins van een volstrekt ongefundeerd zijn – dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de ambtenaar-geneesheer om in het medisch advies van 26 juli 2022 te stellen dat de verzoekende partij nog steeds dialyse ondergaat, nog steeds analoge medicatie neemt en acute incidenten die een interventie noodzaakten niet worden gerapporteerd, dat uit de medische getuigenschappen blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de 9ter-aanvraag van 30 juli 2018 en dat het voorgelegde SMG dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoekende partij bevestigt. Deze motieven volstaan om het medisch advies in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet te schragen. Het louter gegeven dat de behandelende arts er in zijn verslag van 29 september 2022 op wijst dat de toestand jaar na jaar verder en sneller deterioreert, doet aan voornoemde vaststellingen geen afbreuk, minstens toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aan. Een verslechtering van een reeds bestaande toestand brengt niet met zich mee dat er sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk zou worden verklaard. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de verslechtering van de bestaande toestand zou kunnen leiden tot een ander oordeel dan dat geveld naar aanleiding van de aanvraag van 30 juli 2018. In zoverre zij in dit kader zou wensen te wijzen op de in het SMG weergegeven optie van transplantatie, blijkt ook uit de motieven van het medisch advies van 26 juli 2022 waarom dit element niet kan beschouwd worden als een nieuw element, met name omdat de verzoekende partij nog steeds dialyse ondergaat en analoge medicatie neemt en acute incidenten die een interventie noodzaakten niet worden gerapporteerd en de optie voor transplantatie speculatief is, dat het niet zeker is dat de verzoekende partij in België een transplantatie zou ondergaan. Door louter bepaalde informatie uit de door haar voorgelegde medische stukken – waarvan de ambtenaar-geneesheer overigens eveneens kennis had – te citeren en te benadrukken dat het *in casu* “een eindstadium nierfalen waarvoor hemodialyse” betreft, dat “jarenlange dialyse (...) roefbouw (pleegt) op het menselijk lichaam met als gevolg versnelde hart en vaatziekte, versnelde botpathologie”, dat de verzoekende partij ondertussen al 8 jaar in dialyse is, dat “de lichamelijke weerslag van eindstadium nierfalen en nierbehandeling (begint) af te tekenen” en dat hoe langer de verzoekende partij “moet wachten op een niertransplantatie, hoe hoger de kans op peri- en postoperatieve verwikkelingen” is, toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze deze beoordeling van de behandelende artsen van haar gezondheidstoestand in 2022, zou kunnen leiden tot een ander oordeel dan dat geveld naar aanleiding van de aanvraag van 30 juli 2018 en weerlegt, noch ontkracht zij het motief dat zij nog steeds dialyse ondergaat en analoge medicatie neemt en acute incidenten die een interventie noodzaakten niet worden gerapporteerd noch het motief dat de optie voor transplantatie speculatief is en dat het niet zeker is dat de verzoekende partij in België een transplantatie zou ondergaan.

3.1.12. De verzoekende partij voert aan dat de behandelende arts in het SMG van 20 april 2022 formeel bevestigde dat de verzoekende partij arbeidsongeschikt is en medisch niet in staat is om te reizen, en

stelt dat dit een gegeven is waarmee de ambtenaar-geneesheer totaal geen rekening heeft gehouden in zijn medisch advies van 26 juli 2022.

De Raad merkt op dat uit het SMG van dokter D.M. van 20 april 2022 geenszins blijkt dat de verzoekende partij medisch niet in staat is om te reizen, doch wel dat ze alleen kan reizen indien in het land van bestemming dialyse aangeboden kan worden binnen de 48 tot 72 uur. Uit de door de verzoekende partij bij haar voorgelegde medische attesten en andere informatie blijkt voorts niet dat dit niet mogelijk zou zijn. De verzoekende partij maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde nieuwe elementen, die nog niet voorlagen op het ogenblik van de aanvraag van 30 juli 2018, ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Ten overvloed wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat bij een terugkeer naar Armenië dialyse niet kan aangeboden worden binnen de 48 tot 72 uur noch dat zij vanuit België geen contact kan opnemen met de vereiste zorgverleners in Armenië om een concrete afspraak voor deze dialyse vast te leggen.

Uit het SMG van 20 april 2022 blijkt voorts, zoals de verzoekende partij aanvoert, dat zij arbeidsongeschikt is. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat de wetgever elk nieuw element dat zich heeft gemanifesteerd in het kader van de gezondheidstoestand van de betrokkene heeft willen uitsluiten wanneer die zich beroept op eenzelfde aandoening. Tevens blijkt niet dat elementen ingeroepen ter ondersteuning van een navolgende aanvraag zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van *“het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”*, zonder meer buiten beschouwing kunnen worden gelaten om de enkele reden dat ze niet de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in strikte zin betreffen. Echter toont de verzoekende partij door in haar verzoekschrift er louter op te wijzen dat de behandelende arts in het SMG van 20 april 2022 melding maakte van een arbeidsongeschiktheid niet aan dat zij nieuwe elementen heeft aangebracht die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van *“het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”*. Zij verduidelijkt niet op welke wijze dit element van invloed zou kunnen zijn op voormelde beoordeling. Bovendien blijkt uit het medisch advies van 26 oktober 2018 geenszins dat de verzoekende partij op dat ogenblik arbeidsgeschikt werd geacht. In voormeld medisch advies werd de toegankelijkheid van de door haar benodigde zorgen in Armenië niet gegrond op de mogelijkheid tot werken in haar hoofde. Door louter te wijzen op haar arbeidsongeschiktheid toont zij aldus niet aan dat zij nieuwe elementen had voorgelegd die zouden leiden tot een nieuwe beoordeling van *“het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”*.

3.1.13. Daar waar de verzoekende partij stelt dat het advies van 26 juli 2022 minstens voorbarig is aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de memo van dokter D.M. van 3 mei 2022, die de verzoekende partij bij haar aanvraag heeft gevoegd, slechts blijkt dat diagnostische onderzoeken zullen toenemen, doch niet dat aanvullende medische onderzoeken in dit verband reeds gepland zijn. Het kan de ambtenaar-geneesheer niet ten kwade worden geduid dat hij zijn medisch advies van 26 juli 2022 gebaseerd heeft op de stukken die op dat ogenblik voorlagen, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer voorbarig is.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De verzoekende partij toont geenszins aan dat de ambtenaar-geneesheer gehouden was hypothetische toekomstige ontwikkelingen in overweging te nemen.

Indien uit aanvullende medische onderzoeken alsnog verdere diagnoses worden opgesteld en de verzoekende partij van mening zou zijn dat zij op grond hiervan een verblijfsmachtiging kan bekomen, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

3.1.14. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer een foute analyse heeft gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie, dat hij de medische verslagen foutief geïnterpreteerd heeft en er de verkeerde conclusies uit heeft getrokken of dat de verwerende partij haar huidige medische toestand verkeerd heeft beoordeeld.

3.1.15. De verzoekende partij stelt dat nergens uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer of de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle bijkomende verslagen die door haar advocaat bij het administratief dossier waren voorgelegd, dat uit de lezing van het medisch advies blijkt dat deze laatste geen rekening heeft gehouden met stuk 9 bij haar aanvraag, zijnde het schrijven van 3 juni 2022 van het Ministerie van Volksgezondheid van Armenië, dat de verwerende partij noch de ambtenaar-geneesheer op deze door haar voorgelegde bijkomende medische informatie aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling in het herkomstland, heeft geantwoord en dat het onbegrijpelijk is dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze bijkomende medische gegevens afkomstig van officiële Armeense instanties.

Het schrijven van het Ministerie van Volksgezondheid van de Republiek Armenië van 3 juni 2022, dat de verzoekende partij bij haar aanvraag heeft gevoegd en dat zich tevens in het administratief dossier bevindt, luidt als volgt: “(...) *Op uw elektronische aanvraag aan het Ministerie van Volksgezondheid, over het volgende onderwerp, wil ik mededelen dat in de Republiek Armenië geen orgaandonatie van overleden personen kan verwezenlijkt worden.*”

De verzoekende partij gaat er met voorgaand betoog aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer met dit “*bijkomend medisch gegeven*” wel degelijk rekening heeft gehouden en hierover heeft gemotiveerd, met name door te stellen dat de optie van een transplantatie speculatief is, dat dit afhangt van de ontvanger - waarbij hij toelicht dat de verzoekende partij een vrij zeldzame bloedgroep, namelijk B, heeft wat de donork keuze beperkt - en dat het aanbod van donoren dat ook in België beperkt en onvoldoende is, dat het niet zeker is dat zij prioritair op de wachtlijst zou komen en een transplantatie zou ondergaan, dat bijkomend in het kader van een 9ter-aanvraag dient geoordeeld te worden over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen, dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat, dat deze vergelijking tot gevolg zou hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België, dat dit niet in overeenstemming zou zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk en beschikbaar is voor de aanvrager.

Door louter de elementen van haar aanvraag te herhalen, met name dat zij getroffen wordt door een familiale nierziekte, waardoor zij geen aanspraak kan maken op een levende donor, dat haar echtgenoot niet als donor gevraagd kan worden, niet alleen omdat hun onderlinge bloedgroepen niet overeenkomen maar omdat dit daarenboven een onmogelijk dilemma zou veroorzaken aangezien ook haar zoon, net zoals zij, aan een nieraandoening lijdt en ook hij wachtende is op een donor, dat bijkomend is dat er in Armenië geen systeem bestaat hetgeen toelaat dat er transplantaties kunnen gebeuren met overleden donoren, dat dit tot gevolg heeft dat zij in geval van een gedwongen terugkeer naar het herkomstland geen mogelijkheid zal hebben tot een levensverlengende en levenskwaliteit verbeterende niertransplantatie, gaat de verzoekende partij in op de beschikbaarheid van een transplantatie in Armenië doch weerlegt noch ontkracht zij voorgaande motieven van het medisch advies van 26 juli 2022 waarin wordt gesteld dat de optie van transplantatie speculatief is. Het lijkt de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de ambtenaar-geneesheer om te stellen dat de optie van transplantatie speculatief is, daar hij toelicht dat dit afhangt van de ontvanger, waarbij hij meegeeft dat de verzoekende partij een vrij zeldzame bloedgroep, namelijk B, heeft wat de donork keuze beperkt, en dat het aanbod van donoren ook in België beperkt en onvoldoende is, zodat, zo stelt hij, het niet zeker is dat de verzoekende partij prioritair op de wachtlijst zou komen en een transplantatie zou ondergaan. Aldus blijkt dat een transplantatie niet wordt weerhouden als nieuwe noodzakelijke behandeling, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met elementen en verslagen over de beschikbaarheid van deze behandeling in het land van herkomst. De verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift het verslag van dokter D.M. van 29 september 2022 waarin die laatste stelt dat de verzoekende partij, door haar lange dialyseloopbaan, een hogere kans zou maken op een transplantaanbod in vergelijking met iemand anders met dezelfde bloedgroep en dat op de bloedgroep AB na de wachttijd voor niertransplantatie het kortst is voor bloedgroep B, maar zelfs door te wijzen op de

“hogere kans” en op de op één na kortste wachttijd weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van het medisch advies van 26 juli 2022 waarin wordt gesteld dat het aanbod van donoren ook in België beperkt en onvoldoende is en dat het niet zeker is dat de verzoekende partij een transplantatie zou ondergaan en dat de optie van transplantatie – aldus – speculatief is.

De Raad merkt nog op dat uit het SMG van dokter D.M. van 20 april 2022 blijkt dat bij de verzoekende partij voor haar aandoening *“vanaf 01/2014 dialyse werd gestart: inmiddels al 8 jaar”* en dat de voorziene duur van deze *“noodzakelijke behandeling”* levenslang is tenzij er een niertransplantatie plaatsvindt. De verzoekende partij betwist niet, zoals reeds in het kader van haar vorige aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd vastgesteld, dat dialyse beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Het feit dat een niertransplantatie levensverlengend en levenskwaliteit verbeterend is, verandert niets aan het feit dat deze optie van transplantatie speculatief is en leidt al helemaal niet tot de vaststelling dat dialyse niet langer een adequate behandelingsmogelijkheid is, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De Raad wijst er ter verduidelijking op dat de ambtenaar-geneesheer dialyse heeft weerhouden als noodzakelijke behandeling naar aanleiding van de aanvraag van 30 juli 2018 en heeft geoordeeld dat deze beschikbaar en toegankelijk is in Armenië en dus is nagegaan of er een adequate behandeling mogelijk en beschikbaar is in het land van herkomst. In het kader van een “adequate behandeling” volstaat het dat een werkzame behandeling mogelijk is in het land van herkomst, zonder dat is vereist dat deze behandeling op hetzelfde niveau staat als de behandeling in België. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat dialyse niet langer een werkzame behandeling betreft of niet langer kan beschouwd kan worden als een adequate behandeling, zodat zij niet aannemelijk maakt dat er betreffende de behandeling van haar aandoening, in tegenstelling tot wat gemotiveerd wordt in het medisch advies van 26 juli 2022, wel degelijk nieuwe elementen voorliggen die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van *“het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”*.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat het medisch advies van 26 juli 2022 in strijd is met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier en dat de motivering van de eerste bestreden beslissing indruist tegen de inhoud van de door haar voorgelegde medische gegevens.

De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk met welk ander bijkomend verslag dat bij het administratief dossier werd voorgelegd de verwerende partij of de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geen rekening heeft gehouden of niet over heeft gemotiveerd.

3.1.16. De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij de mogelijkheid had om haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch ten onrechte heeft nagelaten om dit te doen, dat een medisch onderzoek ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, dat de verwerende partij, door haar niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer dat voorbarig was, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt, dat zij in haar aanvraag nochtans formeel had aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te verstrekken, schriftelijk dan wel mondeling, dat gezien het advies van de ambtenaar-geneesheer enerzijds en de verschillende medische verslagen van haar artsen anderzijds tot tegenstrijdige conclusies komen, het noodzakelijk was om haar minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen, dat de verwerende partij, door dit niet te doen doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, dat de eerste bestreden beslissing minstens de motiveringsplicht schendt doordat op haar voorstel tot medisch onderzoek helemaal niet werd geantwoord, dat indien de ambtenaar-geneesheer tot een andersluidende conclusie wilde komen, hij bij haar of bij haar artsen specifieke informatie had kunnen opvragen aangaande haar mogelijkheid om te reizen naar Armenië, gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide, of haar had kunnen onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het land van herkomst te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat *in casu* ten onrechte niet is gebeurd, dat de ambtenaar-geneesheer geen deskundige raadpleegde, noch werd er gecorrespondeerd met haar behandelende artsen aangaande haar gezondheidsproblemen, dat dit nochtans is voorgeschreven door artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, dat de verwerende partij mits consult van de behandelende artsen een correct medisch

standpunt had kunnen innemen en dat de ambtenaar-geneesheer op voorbarige en onterechte wijze de door haar voorgelegde verslagen heeft tegengesproken.

De Raad wijst erop dat het de ambtenaar-geneesheer, gelet op de vraag de medische documenten voor de 9ter aanvraag van 30 juli 2018 en 8 juli 2022 te vergelijken, niet toekwam het uit een ziekte voortvloeiend risico voor het leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst en de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling te beoordelen, doch enkel op vraag van de gemachtigde een niet-bindend advies te verschaffen teneinde aan de ambtenaar die de eerste bestreden beslissing nam te bevestigen dat de medische gegevens die zijn opgenomen in een medisch getuigschrift *in se* niet verschillen van deze die in een ander eerder meegedeeld getuigschrift staan vermeld. Aangezien de verwerende partij toepassing maakt van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet was zij niet verplicht om het advies van een ambtenaar-geneesheer in te winnen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer, die enkel gevraagd werd zijn kennis aan te wenden om aan de ambtenaar die de bestreden beslissing nam te bevestigen dat de medische gegevens die zijn opgenomen in een medisch getuigschrift *in se* niet verschillen van deze die in een ander eerder meegedeeld getuigschrift staan vermeld, gehouden was om een eigen medisch onderzoek uit te voeren, bij de verzoekende partij of haar artsen specifieke informatie op te vragen of een deskundige te raadplegen.

De verzoekende partij houdt voor dat in artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 wordt bepaald dat de ambtenaar-geneesheer een deskundige had kunnen raadplegen of had kunnen corresponderen met haar behandelende artsen. Artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt dat de ambtenaar-geneesheer indien nodig overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet een bijkomend advies aan een deskundige vraagt. In artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet - dat betrekking heeft op de *“beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”* - wordt geduïd dat de geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. De Raad heeft reeds vastgesteld dat het de ambtenaar-geneesheer, gelet op de vraag de medische documenten voor de 9ter aanvraag van 30 juli 2018 en 8 juli 2022 te vergelijken, *in casu* niet toekwam het uit een ziekte voortvloeiend risico voor het leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst en de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling te beoordelen, zodat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 *in casu* toepassing vindt. Een schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 blijkt aldus niet.

Zoals blijkt uit de bespreking van de vorige middelonderdelen, toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift bovendien niet aan dat *“het advies van de (ambtenaar-geneesheer) (...) enerzijds en de verschillende medische verslagen van (haar) (...) artsen anderzijds tot tegenstrijdige conclusies komen”* noch dat de ambtenaar-geneesheer op voorbarige en onterechte wijze de door haar voorgelegde verslagen heeft tegengesproken, zodat zij in die zin ook niet aannemelijk maakt dat het noodzakelijk was om haar minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen en dat de verwerende partij ten onrechte nagelaten heeft dit te doen. De verzoekende partij meent weliswaar dat een medisch onderzoek ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk. De verzoekende partij blijft aldus in gebreke concrete argumenten aan te brengen die kunnen aantonen dat er wel degelijk een noodzaak was om over te gaan tot het zelf onderzoeken van de verzoekende partij of tot het opvragen van bijkomende medische gegevens.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op voorbarige en onterechte wijze de door haar voorgelegde verslagen heeft tegengesproken of dat de verwerende partij mits consult van de behandelende artsen een correct medisch standpunt had kunnen innemen noch dat de verwerende partij, door geen medisch onderzoek te doen doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

3.1.17. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de eerste bestreden beslissing *“foutief is en onafdoende gemotiveerd”* of dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij *“de diverse gegevens die beschikbaar zijn in (haar) (...) dossier op zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen”*.

De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer, bij het opstellen van haar advies, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat zij hierbij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont evenmin aan dat het bestuur zich in de eerste bestreden beslissing niet kon steunen op het medisch advies van 26 juli 2022 om te besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

3.1.18. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht noch verduidelijkt zij de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.19. Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“- Het bestreden bevel (dd. 17 augustus 2022) (Bijlage 13) werd op dezelfde dag genomen en ter kennis gebracht (dd. 7 september 2022) als de eerste bestreden beslissing (onontvankelijkheidsbeslissing 9ter) aan verzoekster.

Hieruit blijkt de verknachtheid tussen het bestreden bevel en de eerste bestreden beslissing dd. 17 augustus 2022 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 17 augustus 2022 en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 17 augustus 2022 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 17 augustus 2022.

- *De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd : (...)*
- *Zoals hierboven reeds uiteengezet, is uit de door verzoekster voorgebrachte medische verslagen duidelijk komen vast te staan dat haar medische aandoeningen van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door o.a. een nefroloog en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.*

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

In het bestreden Bevel wordt hierover ten onrechte met geen woord gerept.

Dit houdt een schending in van de motiveringsverplichting.

- Verzoekster verwijst naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ook naar een arrest van de Raad van State nr. 228.778 van 16 oktober 2014 waarin ook de Franstalige kamer van de Raad van State zich nu op dezelfde lijn van de Nederlandstalige kamer (arresten van 19 juni 2013 en 28 november 2013) heeft geplaatst, en waarbij de volgende conclusies kunnen worden getrokken :

** Artikel 9ter Verblijfswet moet begrepen worden als een eenvoudige norm van nationaal recht.*

Het is geen omzetting van een Europese norm zoals de subsidiaire bescherming.

Artikel 9ter Vw moet op autonome manier geïnterpreteerd worden.

** Het toepassingsgebied van artikel 9ter Vw is ruimer dan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) over artikel 3 EVRM bij repatriëring van een zieke vreemdeling.*

Artikel 9ter Vw is niet beperkt tot de norm die blijkt uit de rechtspraak van het EHRM.

** Artikel 9ter Vw omvat verschillende hypotheses.*

Het betreft elke gezondheidstoestand die "een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is -die bovendien toegankelijk zou moeten zijn- in het land van herkomst".

Dit laatste houdt in dat de DVZ ook het reëel en grondig risico moet onderzoeken in geval van terugkeer naar het herkomstland wanneer een adequate behandeling niet toegankelijk is.

Zoals hierboven reeds uitvoerig uiteengezet, lijdt verzoekster wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en heeft verweerder ten onrechte nagelaten om te onderzoeken of een adequate medische behandeling voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland Armenië.

(Zie de medische getuigschriften van verzoeksters arts - o.a. medische verslagen dd. 20/04/2022 en dd. 22/06/2022- die aan het administratief dossier waren toegevoegd : waarin de ernst van de medische toestand werd beschreven en waaruit bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat bij afwezigheid van medische behandeling het leven en de fysieke integriteit van verzoekster in gevaar is).

(Verzoekster verwijst voor het overige naar hetgeen hierboven werd uiteengezet onder de punten 'ten eerste' tot 'ten vierde')

** In de bestreden beslissing werd tenslotte geen enkele rekening gehouden met de lange duur van afwezigheid van verzoekster uit haar herkomstland noch met de lamentabele socio-economische toestand in Armenië met alle risico's van dien voor wat betreft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van aangepaste medische zorgen.*

Verzoekster had haar land verlaten in december 2010 en verblijft sindsdien zonder enige onderbreking in België.

Zij heeft in België de voorbije jaren haar leven proberen op te bouwen.

Vanzelfsprekend heeft zij hier een privé leven ontwikkeld.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de bestreden beslissing een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum . zonder te spreken over verzoekers jarenlang verblijf in België ; over haar privé leven en over de medische zorgbehoefte van

verzoekster, houdt wel degelijk een schending in van artikel 8 EVRM en kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien.

Verzoekster werd op geen enkel ogenblik uitgenodigd door verweerder om naar het Gemeentehuis te gaan om daar toelichting te kunnen geven over haar levensomstandigheden in België de voorbije jaren.

Indien verzoekster dienaangaande zou zijn gehoord geweest door hetzij de lokale politie hetzij het Gemeentehuis, dan had zij meer details kunnen aanvoeren over haar langdurig verblijf in België, over haar privé leven en over het feit dat verzoekster sedert lange tijd een levensnoodzakelijke medische behandeling volgt in België.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoekster de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen inzake haar langdurig verblijf in België en met het feit dat verzoekster medisch zorgbehoevend is, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, diende verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt duidelijk dat verweerder reeds geruime tijd op de hoogte was (of minstens had moeten zijn) van verzoeksters langdurig verblijf in België.

Verzoekster verwijst naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C-249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit af te geven.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

** Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof, tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:*

*o de wettigheid van zijn verblijf,
o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,
o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).*

** De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.*

** De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bij staan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.*

** Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.*

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

- *haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).*
- *artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: (...)*
- *artikel 41 Handvest: (...)*

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

- *de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C- 277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.*
- *de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).*

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07. M. C- 277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit. Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughabian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

Verweerder had in casu aan verzoekster op voorhand minstens de gelegenheid moeten geven om gehoord te kunnen worden, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 17 augustus 2022 (Bevel - Bijlage 13) te worden vernietigd."

3.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze het bestreden bevel artikel 3 van het EVRM schendt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.2.3. Betreffende de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, kan voor een toelichting bij deze bepalingen dienstig verwezen worden naar wat werd uiteengezet in punt 3.1.2.

In het bestreden bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij de verwerende partij concretiseert dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat uit de door haar voorgebrachte medische verslagen duidelijk is komen vast te staan dat haar medische aandoeningen van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door onder andere een nefroloog en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling en dat de voorgelegde verslagen objectieve en verifieerbare documenten betreffen. Zij maakt echter niet aannemelijk dat hierover in het bestreden bevel ten onrechte met geen woord gerept wordt en dat dit een schending inhoudt van de motiveringsplicht. De Raad merkt immers op dat de verzoekende partij op 8 juli 2022 een aanvraag om verblijfsmachtiging indiende op grond van medische redenen. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op dezelfde dag als het bestreden bevel en door de gemachtigde die tevens het bestreden bevel heeft genomen. De middelen uiteengezet in onderhavig beroep gericht tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing, de eerste bestreden beslissing, werden ongegrond bevonden zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar een medisch advies van 26 juli 2022 waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 8 juli 2022 een SMG voorlegt met vier bijlagen/aanvullingen, opgesteld door dokter D.M. op 20 april 2022, dat uit deze medische getuigschriften blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de 9ter-aanvraag van 30 juli 2018 en dat het voorgelegde SMG dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. De aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 juli 2018 werd op 31 oktober 2018 ongegrond verklaard, daar een adequate behandeling van haar aandoening beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ook van deze laatstgenoemde beslissing en het bijhorend medisch advies van 26 oktober 2018 kennis heeft genomen. Daar de motieven aangaande de medische situatie van de verzoekende partij haar bekend zijn naar aanleiding van de betekening van de eerste bestreden beslissing, die samen met het bestreden bevel werd betekend, moesten deze motieven niet in het bestreden bevel herhaald worden, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk. De Raad verwijst in dit verband tevens naar de uiteenzetting in punt 3.2.17. in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

3.2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, zoals die beginselen worden toegelicht in punt 3.1.3., worden onderzocht in het licht van de rechtsnormen en -beginselen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

3.2.5. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag, met name op 17 augustus 2022, zijn genomen en op dezelfde dag, met name op 7 september 2022, ter kennis zijn gebracht, dat hieruit de verknochtheid tussen beide beslissingen blijkt, dat gelet op de nauwe samenhang, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer dient te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De Raad kan slechts vaststellen dat dit betoog niet dienstig is, nu uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.2.6. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad en van de Raad van State en stelt in dit verband dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) over artikel 3 van het EVRM bij repatriëring van een zieke vreemdeling, dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet beperkt is tot de norm die blijkt uit de rechtspraak van het EHRM, dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verschillende hypothesen omvat, dat het elke gezondheidstoestand betreft die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is - die bovendien toegankelijk zou moeten zijn - in het land van herkomst, dat dit laatste inhoudt dat de verwerende partij ook het reëel en grondig risico moet onderzoeken in geval van terugkeer naar het herkomstland wanneer een adequate behandeling niet toegankelijk is, dat de verzoekende partij, zoals reeds uitvoerig uiteengezet, wel degelijk lijdt aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten om te onderzoeken of een adequate medische behandeling voor haar beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland Armenië. De verzoekende partij verwijst in dit verband opnieuw naar de medische verslagen van 20 april 2022 en van 22 juni 2022 die aan het administratief dossier waren toegevoegd en waarin, zo stelt zij, de ernst van de medische toestand werd beschreven en waaruit bleek dat haar medische aandoeningen van die aard zijn dat bij afwezigheid van medische behandeling haar leven en fysieke integriteit in gevaar is.

De verzoekende partij verduidelijkt met haar betoog dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan de rechtspraak van het EHRM over artikel 3 van het EVRM bij repatriëring van een zieke vreemdeling, dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verschillende hypothesen omvat, dat het elke gezondheidstoestand betreft die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is - die bovendien toegankelijk zou moeten zijn - in het land van herkomst, dat dit laatste inhoudt dat de verwerende partij ook het reëel en grondig risico moet onderzoeken in geval van terugkeer naar het herkomstland wanneer een adequate behandeling niet toegankelijk is, niet op welke wijze *in casu* zou kunnen blijken dat niet op correcte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat het feit dat de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is, noodzakelijkerwijs met zich meebrengt dat de verwerende partij de gegrondheid ervan niet dient te beoordelen. Immers, nu zij de aanvraag onontvankelijk verklaart omdat de ingeroepen elementen betreffende de medische aandoening en de hiervoor benodigde zorgen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen steun vindt in het administratief dossier en door de verzoekende partij niet wordt weerlegd, dringt een onderzoek naar de gegrondheid zich niet meer op. Aldus diende de verwerende partij dan ook niet opnieuw te onderzoeken of deze aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, daar dit onderzoek al werd uitgevoerd op 26 oktober 2018 door de ambtenaar-geneesheer en door hem reeds werd vastgesteld dat de voor de verzoekende partij noodzakelijke behandeling, opvolging en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, hierin gevolgd door de verwerende partij op 31 oktober 2018. Door opnieuw te verwijzen naar de ernst van haar medische toestand en te stellen dat haar medische aandoeningen van die aard zijn dat bij afwezigheid van medische behandeling haar leven en fysieke integriteit in gevaar is, wat overigens geenszins betwist wordt door de verwerende partij, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen of van het medisch advies van 26 juli 2022 foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.7. De verzoekende partij stelt dat in het bestreden bevel geen enkele rekening werd gehouden met de lange duur van haar afwezigheid uit haar herkomstland noch met de lamentabele socio-economische toestand in Armenië met alle risico's van dien voor wat betreft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van aangepaste medische zorgen, dat zij haar land had verlaten in december 2010 en sindsdien zonder enige onderbreking in België verblijft, dat zij de voorbije jaren haar leven in België heeft proberen op te bouwen, dat zij hier vanzelfsprekend een privéleven heeft ontwikkeld, dat uit de gegevens van het rijksregister duidelijk blijkt dat de verwerende partij reeds geruime tijd op de hoogte was (of minstens had moeten zijn) van haar langdurig verblijf in België, dat het duidelijk is dat de verwerende partij niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan, dat het loutere gegeven dat de verwerende partij bij de motivering van de tweede bestreden beslissing een verwijzing maakt naar het feit dat zij niet in het bezit is van een geldig visum, zonder te spreken over haar jarenlang verblijf in België, over haar privéleven en over haar medische zorgbehoevendheid, wel degelijk een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt en onmogelijk als een afdoende motivering kan aanzien worden en dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de verwerende partij rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land, iets wat *in casu* ten onrechte niet is gebeurd.

3.2.8. Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.2.9. Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “privéleven” niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

3.2.10. De verzoekende partij voert aan dat zij haar land had verlaten in december 2010 en sindsdien zonder enige onderbreking in België verblijft, dat zij de voorbije jaren haar leven in België heeft proberen op te bouwen, dat zij hier vanzelfsprekend een privéleven heeft ontwikkeld, dat uit de gegevens van het rijksregister duidelijk blijkt dat de verwerende partij reeds geruime tijd op de hoogte was (of minstens had moeten zijn) van haar langdurig verblijf in België.

3.2.11. Door louter te wijzen op haar langdurig ononderbroken verblijf in België en te stellen dat zij de voorbije jaren haar leven in België heeft proberen op te bouwen en dat zij hier vanzelfsprekend een privéleven heeft ontwikkeld, maakt de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en hierover te worden gemotiveerd en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat het feit dat de verwerende partij bij de motivering van de tweede bestreden niet spreekt over haar jarenlang verblijf in België, over haar privéleven en over haar medische zorgbehoefte wel degelijk een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM en onmogelijk als een afdoende motivering kan aanzien worden.

3.2.12. De Raad wijst er nog op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar haar langdurig ononderbroken verblijf in België en de stelling dat zij de voorbije jaren haar leven in België heeft proberen op te bouwen en dat zij hier vanzelfsprekend een privéleven heeft ontwikkeld, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

3.2.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.14. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte

feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennen van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.2.15. De Raad merkt vooreerst op dat het recht op respect voor het privéleven niet onder de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet valt.

3.2.16. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet opgemaakt worden dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden. De verzoekende partij laat verder na concreet toe te lichten met welke relevante elementen betreffende haar familie- en gezinsleven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.2.17. Wat haar gezondheidstoestand betreft, stelt de verzoekende partij dat in het bestreden bevel geen rekening werd gehouden met de lange duur van haar afwezigheid uit haar herkomstland noch met de lamentabele socio-economische toestand in Armenië met alle risico's van dien voor wat betreft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van aangepaste medische zorgen. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij nalaat toe te lichten op welke wijze de lange duur van haar afwezigheid uit haar herkomstland en de lamentabele socio-economische toestand in Armenië risico's inhouden voor de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voor haar aangepaste medische zorgen, zodat niet blijkt dat de verwerende partij in die zin ten onrechte nagelaten heeft om met een relevant element betreffende haar gezondheidstoestand rekening te houden.

De Raad wijst er verder nog op dat het bestreden bevel op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde werd afgeleverd als de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, zijnde de eerste bestreden beslissing. De middelen uiteengezet in onderhavig beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing werden ongegrond bevonden zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar een medisch advies van 26 juli 2022 waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 8 juli 2022 een SMG voorlegt met vier bijlagen/aanvullingen, opgesteld door dokter D.M. op 20 april 2022, dat uit deze medische getuigschriften blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de 9ter-aanvraag van 30 juli 2018 en dat het voorgelegde SMG dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. Voornoemde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 juli 2018 werd op 31 oktober 2018 ongegrond verklaard, daar een adequate behandeling van haar aandoening beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ook van deze laatstgenoemde beslissing en het bijhorend medisch advies van 26 oktober 2018 kennis heeft genomen. Aldus blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel - dat op dezelfde dag werd betekend als de eerste bestreden - de gezondheidstoestand van de verzoekende partij mee in rekening heeft genomen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motieven in de eerste bestreden beslissing en in het medisch advies van 26 juli 2022 in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet volstaan.

3.2.18. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

3.2.19. De verzoekende partij voert tot slot nog aan dat zij op geen enkel ogenblik door de verwerende partij werd uitgenodigd om naar het gemeentehuis te gaan om daar toelichting te kunnen geven over haar levensomstandigheden in België de voorbije jaren, dat indien zij dienaangaande zou zijn gehoord geweest door hetzij de lokale politie, hetzij het gemeentehuis, zij dan meer details had kunnen aanvoeren over haar langdurig verblijf in België, over haar privéleven en over het feit dat zij sedert lange tijd een levensnoodzakelijke medische behandeling volgt in België, dat het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest *in casu* van toepassing is, dat indien zij de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen inzake haar langdurig verblijf in België en het feit dat zij medisch zorgbehoevend is, de verwerende partij hiermee dan krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening had kunnen en moeten houden, dat opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nuttig effect kent, zij in staat diende te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken en dat de verwerende partij haar *in casu* op voorhand minstens de gelegenheid had moeten gegeven hebben om gehoord te kunnen worden, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd.

3.2.20. Inzake de schending van artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81 en §87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45-46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verwerende partij betwist niet dat het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, *in casu* van toepassing is.

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

3.2.21. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. De verzoekende partij stelt dat zij toelichting had kunnen geven over haar levensomstandigheden in België de voorbije jaren, dat zij meer details had kunnen aanvoeren over haar langdurig verblijf in België, over haar privéleven en over het feit dat zij sedert lange tijd een levensnoodzakelijke medische behandeling volgt in België, dat zij meer toelichting had kunnen verschaffen inzake haar langdurig verblijf in België en over het feit dat zij medisch zorgbehoevend is, maar gaat er vooreerst aan voorbij dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat zij sedert lange tijd een levensnoodzakelijke medische behandeling volgt in België en zij medisch zorgbehoevend is. Zij

toont niet aan welke details, die de verwerende partij nog niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de tweede bestreden beslissing, zij nog had willen of kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op het nemen van het bestreden bevel. De Raad wijst, voor wat betreft de levensnoodzakelijke medische behandeling, op de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de in de aanvraag ingeroepen elementen reeds ingeroepen werden in het kader van een vorige aanvraag, met name die van 30 juli 2018 die door de verwerende partij ongegrond werd verklaard, daar de voor de verzoekende partij noodzakelijke medische behandeling, opvolging en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Armenië. Nu blijkt dat de verzoekende partij de voor haar levensnoodzakelijke medische behandeling in Armenië kan genieten, minstens toont zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aan, toont de verzoekende partij, door enkel te stellen dat zij had kunnen wijzen op het feit dat zij sedert lange tijd een levensnoodzakelijke medische behandeling volgt in België en zij medisch zorgbehoevend is, niet aan dat zij elementen had kunnen aanbrengen indien gehoord die het al dan niet afleveren van het bestreden bevel of de modaliteiten ervan had kunnen beïnvloeden. Verder laat zij na concreet uiteen te zetten welke details omtrent haar privéleven en haar langdurig verblijf in België, zij had kunnen of willen aanbrengen indien gehoord voor het nemen van het bevel en hoe deze elementen het al dan niet afleveren van het bestreden bevel of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden. De Raad herhaalt dat uit punt 3.2.11. blijkt dat een schending van het recht op een privéleven geenszins wordt aangetoond. In zoverre de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat de verwerende partij met voornoemde elementen krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening had kunnen en moeten houden, kan de Raad slechts vaststellen dat uit punten 3.2.15. en 3.2.17. blijkt dat in het licht van artikel 73/14 van de Vreemdelingenwet geen rekening diende te worden gehouden met het privéleven van de verzoekende partij en dat met de medische elementen wel degelijk rekening werd gehouden in de eerste bestreden beslissing en niet blijkt dat hierover nogmaals moest gemotiveerd worden in het bestreden bevel.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat zij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de tweede bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden.

3.2.22. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.2.23. Gelet op het voorgaande blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel niet.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht noch licht zij toe op welke wijze de tweede bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.24. Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizenddrieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER